

Marjan Slob laat zien dat eenzaamheid bij de mens hoort en belicht welke vormen dit gevoel kan aannemen in verschillende levensfasen - van jong tot oud

Het woord 'eenzaamheid' zingt rond. Bezorgde beleidsmakers nemen maatregelen om eenzaamheid onder geïsoleerde bejaarden en gamende jongeren te 'bestrijden'. Het begrip zelf wordt desondanks maar weinig onderzocht.

In haar nieuwe boek doet filosoof Marjan Slob dat wel. Ze presenteert 'eenzaamheid' als het droevige gevoel dat je krijgt wanneer je een tekort aan verbondenheid ervaart. Slob ziet eenzaamheid echter ook als een verschijnsel dat belangrijke menselijke talenten aan het licht brengt. Wanneer je eenzaam bent, lijdt je immers aan wat er niet is, en dat getuigt van zelfreflectie en voorstellingsvermogen.

Met lichte toets bespreekt Slob grote denkers als Blaise Pascal, Daniël Dennett en Simone de Beauvoir. Inzichten in de menselijke conditie vult zij aan met voorbeelden uit romans, films en popliedjes. Heel precies legt ze verrassende verbanden tussen eenzaamheid, podiumvrees, maskers, selfies, ruimtereizen en getut op dames-wc's. Met David Bowie als gids die weet hoe je kunt spelen met je onvermijdelijke verlorenheid.